Dosarul nr. 3-1413/2025
2-25078896-12-3-04062025

***H O T Ă R Î R E***
***În numele Legii***

31.03.2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Preşedintele şedinţei, judecător specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ Igor Barbacaru
Grefier Cezara-Valeria Rotaru

examinând în ședință publică, acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către Rostislav Sobieţki împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, persoană terță Ministerul Afacerilor Interne, cu privire la anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, și încasarea cheltuielilor de judecată,

***a c o n s t a t a t :***

La 04.06.2025, Rostislav Sobieţki s-a adresat cu cerere de chemare în judecată în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, persoană terță Ministerul Afacerilor Interne, solicitând :

- Recunoaşterea şi repararea prejudiciului moral suferit în sumă de 200 000 (două sute de mii) lei, prejudiciu rezultat din acţiunile ilegale ale pârâtului - Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră, săvârşite în cadrul raportului de serviciu;
- Emiterea actului administrativ individual privind achitarea, cu titlu de prejudiciu moral, a sumei de 200 000 (două sute de mii) lei din contul IGPF.
- Încasarea din contul IGPF, în beneficiul reclamantului a tuturor cheltuielilor de judecată care vor fi suportate în legătură cu judecarea prezentei acţiuni în contencios administrative.

În susținerea poziției sale reclamantul a invocat următoarele : în fapt, i s-a cauzat un prejudiciu moral de către angajatorul IGPF, prin :

- încălcarea dreptului la demnitate în muncă: or, reclamantul avea dreptul legal să fie tratat cu respect şi demnitate de angajatorul IGPF;
- încălcarea dreptului la onoare şi reputaţie profesională, ca principiu care reiese din normele dreptului internaţional şi din cele ale Constituţiei Republicii Moldova;
- încălcarea dreptului la propria imagine şi viaţă privată;
- încălcarea dreptului la integritate psihică şi fizică; în fapt, orice tratament care aduce suferinţă psihică nejustificată este considerată o încălcare.

Cariera reclamantului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne a început la data de 19 iulie 1996, iar pe parcursul a circa 25 ani de activitate, acesta a exercitat diverse funcţii de execuţie şi de conducere,

prin atribuţii şi obligaţii de serviciu stabilite în vederea realizării competenţelor specifice entităţilor structurale din care facea parte.

În mod special, în perioada a peste 20 ani de activitate, reclamantul a făcut parte din corpul de ofiţeri de investigaţie sau, potrivit încadrării normative anterioare, ofiţeri operativi ai Ministerului Afacerilor Interne, ajungând la acordarea gradului special - comisar-şef şi categoria superioară de calificare „Maestru".

În toată perioada de activitate poliţienească, reclamantul nu a fost supus cercetărilor de serviciu pentru careva abateri disciplinare şi, respectiv, nu a fost sancţionat disciplinar.

Suplimentar consemnează faptul că, în perioada activităţii poliţieneşti, a realizat concomitent mai multe cercetări ştiinţifice în domeniul investigaţiilor speciale, dreptului penal şi criminologiei, a publicat zeci de lucrări şi elaborat şi participat la mai multe proiecte, având gradul ştiinţific de doctor în drept.

La data de 14 februarie 2020, prin ordinul MAI nr. 15ef a fost numit în funcţia de şef-adjunct al Direcţiei investigaţii speciale a IGPF.

Odată cu numirea, la începutul lunii august 2021, a lui R. VASILOI în funcţia de şef al IGPF, în adresa sa au început să parvină mesaje de la colegii din cadrul IGPF privind intenţia noului şef de a demite integral tot corpul de conducere la nivel central şi regional din subdiviziunile Poliţiei de Frontieră, tratându-l ca „toxic" şi desconsiderându-l prin mai multe mesaje adresate efectivului subordonat, inclusiv postate în perioada august - octombrie 2021 pe pagina sa Facebook *(*https://www.facebook.com/rosian.vasiloi*),* pentru a-i înlocui cu persoane aparent fidele acestuia, indiferent de trecutul lor nu neapărat impecabil. Şi toate acestea - având la bază doar criterii de prietenie, dar nicidecum criterii de integritate, profesionalism şi aptitudini, iar cei care nu se vor conforma benevol acestei intenţii şi nu vor demisiona, vor fi umiliţi şi hărţuiţi, prin izolare de alţi colegi din entitatea de muncă, prin sarcini improprii funcţiilor deţinute şi dispunerea activităţilor inferioare competenţelor, cu trimiterea în deplasări pe termen maxim posibil în subdiviziuni cu statut inferior celor în care se aflau la acel moment.

Aceste mesaje şi esenţa intenţiilor tendenţioase declarate de R. VASILOI au început să se adevereacă când, practic timp de câteva zile ale lunii august 2021, majoritatea şefilor de direcţii şi adjuncţii acestora, precum şi unii şefi de secţii şi servicii au fost condiţionaţi, prin hărţuire şi practic impunere, să plece din funcţie, fie prin demisie, fie prin plecarea în concedii neplanificate, cu ulterioara încetare a raportului de serviciu.

Contrar prevederilor normative stabilite prin Regulamentul cu privire la delegarea salariaţilor entităţilor din Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 10 din 5 ianuarie 2012, şeful IGPF, R. VASILOI, urmărind scopul umilirii şi hărţuirii la locul de muncă a salariatului, nu indica în ordinele de trimitere în deplasare în interes de serviciu a salariaţilor despre scopul acestei deplasări. Se descria doar, ambiguu, necesitatea „îndeplinirii obligaţiunilor funcţionale conform dispoziţiilor de serviciu, aprobate în acest sens", care, în fapt, nu au fost adoptate. Misiunile se dădeau verbal de către factorii de decizie - din cadrul subdiviziunilor teritoriale şi, de regulă, erau improprii atribuţiilor funcţionale prevăzute în Fişele postului ale salariaţilor delegaţi, precum şi atribuite normativ unor funcţii de subofiţeri şi cu câteva trepte inferioare funcţiilor deţinute la moment de salariaţii delegaţi.

Este evident, că toate aceste presiuni erau anormale şi urmăreau doar scopul intimidării, subminării autorităţii profesionale, înjosirii demnităţii, destabilizării şi culpabilizării angajaţilor „dizgraţiaţi".

La 18 august 2021, ora 08:39, prin poşta electronică departamentală a primit de la angajata Direcţiei generale resurse umane, Ecaterina MANIC ******),* spre cunoştinţă şi, respectiv, spre executare, extrasul din ordinul şefului IGPF, R. VASILOI, nr. 312/ps din 18 august 2021 conform căruia,

- facându-se ambiguu referinţă la art. 33 alin. (3) din Legea nr. 288/2016 *privind funcţionarul public cu statut special în cadrul Ministerului Afacerilor Interne*, pct. 18 din *Regulamentul privind organizarea şi funcţionarea Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră*, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1145/2018, precum şi art. 26 din Legea nr. 270/2018 *privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar*, inclusiv art. 70 din Codul muncii al Republicii Moldova,

- angajatorul, şeful IGPF, ocupând funcţia de demnitate publică conform Legii nr. 199/2010, depăşind în mod vădit limitele drepturilor şi atribuţiilor acordate prin lege, contrar procedurii stabilite de legislaţie şi lezând drepturile şi interesele legitime ale salariatului şi instituţiei, a dispus trimiterea reclamantului, comisar-şef Rostislav SOBIEŢKI, şef-adjunct al Direcţiei investigaţii speciale a IGPF, „în deplasare în interes de serviciu la Sectorul poliţiei de frontieră Lopatnic al Direcţiei regionale Nord a IGPF pentru îndeplinirea pe perioada deplasării a obligaţiunilor funcţionale conform dispoziţiilor de serviciu, aprobate în acest sens, pe o perioadă de 60 zile, de pe 19 august 2021, până la 17 octombrie 2021”,

- schimbând unilateral locul şi specificul muncii salariatului fără consimţământul acestuia şi fără operarea modificărilor în raportul de serviciu.

Se impune concretizarea importanţei unui aspect, în particular că reclamantul exercita funcţia de şef-adjunct al DIS, care, conform regulamentului subdiviziunii respective, coroborat cu art. 6 alin. (1) din Legea nr. 283/2011 şi art. 8 alin. (1) din Legea nr. 59 din 29 martie 2012 *privind activitatea specială de investigaţii*, este o subdiviziune specializată şi, prin Fişa postului, avea strict stabilit un anumit specific al muncii şi atribuţii reieşite din statutul respectiv al subdiviziunii, prin autorizarea măsurilor prevăzute la art. 18 alin. (1) pct. 3) din lege şi exercitarea controlului asupra executării lor, repartizarea actelor de dispunere a măsurilor speciale de investigaţii, coordonarea activităţii ofiţerilor de investigaţii din subordine şi exercitarea controlului departamental asupra lor.

În context, specificul muncii stabilit atât în regulamentul subdiviziunii specializate - Direcţia investigaţii speciale a IGPF, cât şi atribuţiile specifice ale funcţiei expuse în Fişa postului erau incompatibile pentru îndeplinire în condiţiile prevăzute de actul administrativ *(ordin)* nr. 312/ps emis la 18 august 2021 de şeful IGPF R. VASILOI, care, prin esenţă, formă şi efect, erau contrare legislaţiei în vigoare, presupunând activităţi inferioare competenţelor, izolarea neîntemeiată de la locul de muncă permanent şi lezarea demnităţii personale.

Este evident şi incontestabil că, în Republica Moldova, stat de drept şi democratic, demnitatea omului, drepturile şi libertăţile cetăţenilor, libera dezvoltare a personalităţii umane - reprezintă valori supreme şi sunt garantate de lege. Aceste valori, enumerate în art. 1 alin. (3) din Constituţia Republicii Moldova, sunt apărate *inter alia* împotriva unei fapte socialmente periculoase, săvârşite la locul de muncă, numite hărţuire.

Potrivit art. 2, 7 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 121/25.05.2012 *cu privire la asigurarea egalităţii*, hărţuirea se consideră acţiune discriminatorie a angajatorului şi este definită ca orice comportament nedorit care conduce la crearea unui mediu intimidant, ostil, degradant, umilitor sau ofensator, având drept scop sau efect lezarea demnităţii unei persoane pe baza criteriilor stipulate de legislaţie.

Art. 1 C. mun. al RM defineşte demnitatea în muncă ca fiind un climat psihoemoţional confortabil în raporturile de muncă ce exclude orice formă de comportament verbal sau nonverbal din partea angajatorului care poate aduce atingere integrităţii morale şi psihice a salariatului. Angajatorul, conform art. 10 alin. (2) lit. $f^6$) C. mun. al RM, este obligat să asigure respectarea demnităţii în muncă a salariaţilor.

Deci, conform art. 9 alin. (1) lit. c) C. mun. al RM, salariatul are dreptul la un loc de muncă, în condiţiile prevăzute de standardele de stat privind organizarea, securitatea şi sănătatea în muncă. Este de

forţa evidenţei că în sfera acestui drept se include sănătatea şi securitatea atât fizică, cât şi cea psihică.

Operând cu acest text de lege, angajatorul era obligat să ia toate măsurile pentru ca prin acţiunile sale salariaţii să nu fie afectaţi psihic de mediul în care lucrează, în acest context, trebuie să intre şi protecţia psihică a salariatului împotriva abuzurilor angajatorilor, acţiuni identificate în psihologie şi denumite ca *hărţuire morală* sau *mobbing* şi manifestate printr-o serie de măsuri aparent neutre, dar în realitate, având în vedere caracterul lor continuu, ele urmăresc un singur scop - eliminarea salariatului incomod.

Nu doar lipsa criteriului protejat, recunoscut legal, determină concluzia că acţiunile angajatorului R. VASILOI reprezentau hărţuire la locul de muncă. O astfel de concluzie are la bază şi constatarea faptului că *hărţuirea presupune o încălcare a legii*. Din această perspectivă, nu se poate trece cu vederea formularea utilizată la art. 7 alin. (2) din Legea nr. 121/2012 - se consideră discriminatorii următoarele acţiuni ale angajatorului: *(...)* f) hărţuirea; g) orice altă acţiune care contravine prevederilor legale. Aşadar, în sensul Legii nr. 121/2012, hărţuirea *(la locul de muncă)* este o faptă care contravine prevederilor legale.

Aceste reglementări din legislaţia naţională se inspiră din anumite prevederi ale legislaţiei europene. Ca exemplu, potrivit alin. (1) art. 31 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, „orice lucrător are dreptul la condiţii de muncă care să respecte sănătatea, securitatea şi demnitatea sa". De asemenea, Carta Socială Europeană stabileşte că „părţile contractante recunosc ca obiectiv al politicii lor, a cărui realizare o vor urmări prin toate mijloacele utile pe plan naţional şi internaţional, atingerea condiţiilor specifice pentru asigurarea exercitării efective a următoarelor drepturi şi principii : *(...)* toţi lucrătorii au dreptul la demnitate în muncă" *(pct. 26 din Partea I);* „în vederea asigurării exercitării efective a dreptului tuturor lucrătorilor la protecţia demnităţii lor în muncă, părţile se angajează, în consultare cu organizaţiile patronilor şi lucrătorilor *(...)* să promoveze sensibilizarea, informarea şi prevenirea în materie de acte condamnabile sau explicit ostile şi ofensatoare, dirijate în mod repetat împotriva oricărui salariat la locul de muncă sau în legătură cu munca, şi să ia orice măsură adecvată pentru protejarea lucrătorilor împotriva unor astfel de comportamente" *(art. 26 al. 2 Partea a II-a).*

În practica internaţională şi, cu precădere, potrivit tratatelor din domeniul protecţiei muncii, ca *hărţuire la locul de muncă* este considerat orice comportament exercitat cu privire la un angajat de către un alt angajat care este superiorul său ierarhic, de către un subaltern şi/sau de către un angajat comparabil din punct de vedere ierarhic, în legătură cu raporturile de muncă, care să aibă drept scop sau efect o deteriorare a condiţiilor de muncă prin lezarea drepturilor sau demnităţii angajatului, prin afectarea sănătăţii sale fizice sau mentale ori prin compromiterea viitorului profesional al acestuia, comportament manifestat fie prin conduită ostilă sau nedorită, prin comentarii verbale sau acţiuni directe. Mai mult decât atât, conform unor prevederi normative europene, provocarea stresului şi epuizării fizice de asemenea intră sub incidenţa hărţuirii morale la locul de muncă.

În literatura de specialitate *(spre exemplu***,** *Nelson BOUCHARD, Rezolvarea conflictelor la serviciu***,** *Editura Polirom, 2006)* se arată că hărţuirea este un tip de violenţă rece, perfidă, ipocrită, uneori invizibilă practic, pe care o persoană o poate exercita asupra alteia *(...)* Hărţuitorul, fiind o persoană slabă şi egocentrică, dacă se simte ameninţat şi deţine puterea, vă va ataca, iar scopul său este de a vă face să dispăreţi din entitate. *(...)* Ştie că în scurt timp veţi solicita, până la urmă, un concediu de odihnă sau chiar veţi demisiona. In acest scop el, angajatorul îşi găseşte uşor aliaţi, iar dorinţa sa cea mai mare este să deţină puterea absolută, folosind ca mijloc - înlăturarea tuturor celor care se dovedesc a fi potenţiale ameninţări *(în viziunea angajatorului).* Autorul francez a descris *clairvoyant* şi cu deosebită precizie încă în 2006 ceea ce a avut loc în Poliţia de Frontieră a Republicii Moldova în ultimele două luni ale anului

2021.

Asemenea manageri vicioşi recurg la *mobbing* pentru a-şi acoperi propriile slăbiciuni şi deficienţe, acesta fiind un fenomen impredictibil, iraţional şi incorect, dar şi extrem de periculos pentru o instituţie de stat cum este Poliţia de Frontieră. Conform studiilor europene, victimele unui astfel de *mobbing* sunt de obicei persoane entuziaste, inteligente şi dedicate, dar pot fi victime ale hărţuirii şi salariaţii care se fac remarcaţi şi sunt consideraţi o ameninţare de către alţi colegi cu succese mai modeste în activitate.

Astfel, în Comunicatul Comisiei Europene privind noua strategie din domeniul securităţii şi sănătăţii în muncă, prin trimitere la direcţivele Consiliului, care asigură protecţia împotriva discriminărilor în domeniul încadrării în muncă şi al ocupării forţei de muncă defineşte fenomenul *hărţuirii la locul de muncă* ca o discriminare directă, atunci când o persoană este tratată mai puţin favorabil decât a fost sau ar fi o altă persoană, într-o situaţie comparabilă, fie se consideră că are loc o discriminare indirectă atunci când o dispoziţie, un criteriu sau o practică aparent neutră pune o anumită persoană într-o situaţie specială dezavantajoasă, în comparaţie cu alte persoane, în afară de cazul în care acea dispoziţie, criteriu sau practică se justifică obiectiv, printr-un scop legitim şi dacă mijloacele de atingere a acelui scop sunt corespunzătoare şi necesare. Respectiv, hărţuirea se consideră comportamentul nedorit faţă de o anumită persoană, având drept scop sau efect violarea demnităţii acesteia sau crearea unui mediu de intimidare, ostil, degradant, umilitor sau jignitor.

Generalizând cumulativ şi în detalii prevederile actelor normative şi legislative ale Republicii Moldova în vigoare *(la care desfăşurat s-au făcut referit în prezenta Reclamaţie),* coroborate cu tratatele şi actele internaţionale la care Republica Moldova este parte în ceea ce priveşte protecţia muncii, apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, argumentat şi întemeiat s-a ajuns la concluzia precum că hărţuirea la locul de muncă, în cadrul IGPF, a reclamantului Rostislav SOBIEŢKI, a început din faza în care el a început să se simtă ameninţat şi a simţit că îi este lezată demnitatea şi integritatea morală prin diferite acţiuni *(ordine)* ale angajatorului, precum şi atunci când faţă de reclamant s-au manifestat şi diseminat informaţii ofensatoare, insinuări, batjocură sau remarci despre pretinsa atribuţie şi/sau implicare a acestuia în careva fapte prejudiciabile. Această listă poate fi completată cu asemenea manifestări ca atenţia nedorită, menţinerea unei presiuni, prin supraveghere excesivă, discriminarea angajatului sau discreditarea lui nejustificată, izolarea de la locul permanent de muncă şi de colegii săi, demotivarea, prin oferirea de sarcini neîncadrate în fişa postului, ignorarea repetată a cererilor şi plângerilor reclamantului privind încetarea acţiunilor ilegale în privinţa sa.

Art. 16 alin. (2) din Constituţia Republicii Moldova prevede că toţi cetăţenii Republicii Moldova sunt egali în faţa legii şi a autorităţilor publice, fără deosebire de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenenţă politică, avere sau de origine socială.

Potrivit art. 43 alin. (1), art. 44 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă, fiind interzisă munca forţată.

Art. 12 din Legea nr. 283/2011, dar şi art. 50 lit. b) d), e) şi s) din Legea nr. 288/2016, expun clar şi exhaustiv care sunt obligaţiile poliţistului de frontieră *(funcţionarpublic cu statut speciale din cadrul MAI)* şi, în mod special, la art. 12 alin. (1) lit. d), e) şi alin. ($1^1$) lit. a) din Legea 283/2011 se stipulează că poliţistul de frontieră este obligat să-şi consacre activitatea profesională îndeplinirii competente, integre, corecte şi conştiincioase a îndatoririlor de serviciu prevăzute de lege, să respecte principiile, normele şi regulile specifice activităţii şi, sigur că, să exercite atribuţiile de serviciu.

Or, potrivit art. 6 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, funcţionarul public cu statut special ocupă funcţii corespunzătoare calităţii sale profesionale şi îndeplineşte doar atribuţii legate de acestea, care

rezultă din prevederile legislaţiei în vigoare şi din fişa postului.

În sensul acestei prevederii legale enunţate *supra* şi conform art. 3 alin. (2) din Legea nr. 288/2016, funcţionarii publici cu statut special se diferenţiază pe categorii, în funcţie de specificul sarcinilor şi respon sabilităţilor atribuite prin fişa postului, precum şi prin nivelul de studii corespunzător funcţiei ocupate.

Reţine că, coroborând prevederile statuate la art. 2, art. 31, art. 32 din Legea nr. 288/2016, deplasarea în interes de serviciu nu constituie modalitate de modificare a raportului de serviciu al funcţionarului public care, la rândul său, apare la data numirii persoanei în funcţie şi reprezintă rezultatul ansamblului de situaţii şi efecte juridice existente până la data încetării acestui raport potrivit dispoziţiilor actelor normative în vigoare şi opţiunilor individuale ale funcţionarului public cu statut special în cadrul MAI.

Astfel, în sensul legislaţiei civile şi a legislaţiei muncii, *raportul de serviciu* al funcţionarului public cu statut special în cadrul MAI este tratat ca *contract individual de munca* şi anume ca fiind o înţelegerea dintre salariat şi angajator, prin care salariatul se obligă să presteze o muncă într-o anumită specialitate, calificare sau funcţie, să respecte regulamentul intern al unităţii, iar angajatorul se obligă să-i asigure condiţiile de muncă prevăzute de C. mun. al RM, de alte acte normative ce conţin norme ale dreptului muncii, de contractul colectiv de muncă.

Plenul Curţii Supreme de Justiţie, prin Hotărârea nr. 9 din 22 decembrie 2014, a precizat că, „conform art. 68 C. mun. al RM, contractul individual de muncă nu poate fi modificat decât printr-un acord suplimentar semnat de părţi, care se anexează la contract şi este parte integrantă a acestuia. Modificare a contractului individual de muncă se consideră orice schimbare sau completare ce se referă la : - specificul muncii; - regimul de muncă şi de odihnă; - specialitatea, profesia, calificarea, funcţia...".

În conformitate cu art. 5 lit. b), 7 alin. (1), art.50 C.mun. al RM, unul dintre principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă şi a altor raporturi legate nemijlocit de acestea, principii care rezultă din normele dreptului internaţional şi din cele ale Constituţiei Republicii Moldova, este interzicerea muncii forţate (obligatorii) şi a discriminării în domeniul raporturilor de muncă, angajatorul ne având dreptul să ceară salariatului efectuarea unei munci care nu este stipulată în contractul individual de muncă.

În Hotărârea nr. 9 din 22 decembrie 2014, Plenul Curţii Supreme de Justiţie a invocat dispoziţia art. 2 din Convenţia Organizaţiei Internaţionale a Muncii privind munca forţată sau obligatorie, adoptată la Geneva la 28 iunie 1930 (ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 610 din 1 octombrie 1999) şi, în context, a reţinut că definiţia de muncă forţată se regăseşte în actele Organizaţiei Internaţionale a Muncii, fiind înţeleasă ca fiind orice muncă sau serviciu impus unei persoane sub ameninţarea cu o sancţiune şi pentru care persoana în cauză nu şi-a dat anterior, în mod implicit sau explicit, consimţământul.

Art. 9 alin. (1) C. mun. al RM prevede dreptul salariatului la muncă, conform clauzelor contractului individual de muncă.

Operând cu prevederile art. 73 alin. (1) C. mun. al RM, unica condiţie legală în care angajatorul poate schimba temporar, pe o perioadă de cel mult o lună, locul şi specificul muncii salariatului fără consimţământul acestuia şi fără operarea modificărilor respective în contractul individual de muncă, este apariţia unei situaţii prevăzute de art. 104 alin. (2) lit. a) şi b) C. mun. al RM şi anume : a) pentru efectuarea lucrărilor necesare pentru apărarea ţării, pentru preîntâmpinarea unei avarii de producţie ori pentru înlăturarea consecinţelor unei avarii de producţie sau a unei calamităţi naturale; b) pentru efectuarea lucrărilor necesare înlăturării unor situaţii care ar putea periclita buna funcţionare a serviciilor de aprovizionare cu apă şi energie electrică, de canalizare, poştale, de telecomunicaţii şi informatică, a

căilor de comunicaţie şi a mijloacelor de transport în comun, a instalaţiilor de distribuire a combustibilului, a unităţilor medico-sanitare. Doar atât.

Astfel, ţinând cont de faptul că prin Legea nr. 288/2016 (art 3, 6) este prevăzută obligaţia funcţionarului public de a îndeplini doar atribuţii care rezultă din prevederile legislaţiei în vigoare şi din fişa postului, precum şi specificul de sarcini şi responsabilităţi atribuite prin fişa postului, dispunerea de către angajator a îndeplinirii de către salariat a altor atribuţii fără consimţământul acestuia şi fără a opera modificări în fişa postului se prezumă ca ilegală.

În conformitate cu prevederile art. art. 14 lit. c), 30 alin. (6) din Legea nr. 158/04.07.2008 cu privire la funcţia publică şi statutul funcţionarului public*,* funcţionarul public are dreptul general să-şi cunoască drepturile şi atribuţiile stipulate în fişa postului, care se anexează la actul administrativ *(ordin)* de numire în funcţie şi de care funcţionarul public a luat cunoştinţă sub semnătură, fiindu-i înmânată o copie.

Generalizând cele expuse *supra,* reţine întemeiat că Fişa postului este unicul act juridic, aprobat de către angajator, care stabileşte atribuţiile, sarcinile şi responsabilităţile individuale ale salariatului - funcţionarului public cu statut special în cadrul MAI - în procesul exercitării raportului de serviciu.

Această concluzie rezultă şi din prevederile Hotărârii Guvernului nr. 201/2009 (cu modificările şi completările ulterioare), care stipulează expres şi exhaustiv în Metodologia cu privire la elaborarea, coordonarea şi aprobarea fişei postului, că Fişa postului este actul juridic în care se stipulează scopul general, sarcinile de bază, împuternicirile şi responsabilităţile specifice funcţiei publice, precum şi cerinţele fată de titularul acestei funcţii.

Potrivit pct. 4 din Metodologie, elaborarea şi aprobarea Fişei postului are loc cu anumite scopuri şi anume, în mod special, pentru, instituirea unui sistem organizatorico-juridic pentru activitatea funcţionarului public; delimitarea raţională a muncii în cadrul autorităţii publice, inclusiv stabilirea nivelurilor de ierarhizare în cadrul autorităţii publice; corectitudinea dezvoltării carierei şi managementului resurselor umane în autoritatea publică etc.

Anume în Fişa postului, conform pct. 5, 6 din Metodologie, sunt incluse sarcinile sale ca şef adjunct de direcţie care conduc la realizarea obiectivelor Direcţia investigaţii speciale ca subdiviziune specializată şi structurală a IGPF din care face parte funcţia sa publică respectivă, iar introducerea în fişa postului a sarcinilor care nu ţin de specificul autorităţii publice şi/sau a subdiviziunii din care fac parte este interzisă.

Este necesar de a indica expres la faptul că Regulamentul IGPF, în pct. 15- 16, prevede clar şi fără echivoc precum că subdiviziunile IGPF au competenţe şi îşi exercită activitatea în conformitate cu atribuţiile stabilite prin regulamentele de organizare şi funcţionare, aprobate de către şeful Inspectoratului, iar sarcinile curente ale acestuia sunt repartizate spre executare în funcţie de competenţele stabilite pentru subdiviziunile respective.

După multiple acţiuni de hărţuire, discreditare şi umilinţă, consemnate ***supra*** la data de 26 octombrie 2021, prin actul administrativ individual - ordinul şefului IGPF nr. 465/ps, contrar legii, arbitrar şi neîntemeiat, a fost încetat raportul de serviciu cu comisarul-şef Rostislav SOBIEŢKI, în calitate de şef adjunct al Direcţiei investigaţii speciale.

Ilegalitatea acestui act a fost constatată expres prin decizia definitivă a Curţii de apel Chişinău din 5 aprilie 2023, devenită irevocabilă prin hotărârea Curţii Supreme de Justiţie din 4 septembrie 2024[1].

Fiind anulat ca fiind ilegal actul individual vizat, cu dispunerea repunerii în funcţia anterior deţinută şi în toate drepturile care decurgeau din raportul de muncă al reclamantului, IGPF, în calitate de

pârât, a continuat acţiuni ilegale şi tratament discriminator faţă de Rostislav SOBIEŢKI, prin tărăgănarea intenţionată a executării imediate a hotărârii instanţei de apel, aşa cum prevede cadrul normativ, precum şi tărăgănării cu 204 zile a repunerii salariatului în drepturile pecuniare stabilite pentru lipsa forţată de la serviciu.

La data de 25 aprilie 2023, IGPF a adus la cunoştinţa reclamantului Rostislav SOBIEŢKI actul administrativ individual - ordinul şefului IGPF nr,283/ps din 21 aprilie 2023, prin care reclamantul a fost (doar) reîncadrat în funcţia anterior deţinută.

În aceiaşi zi, la 25 aprilie 2023, reclamantul a înregistrat în secretariatul IGPF cererea nr. 10369 prin care a cerut încetarea neamânată a raportului de serviciu, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special în cadrul MAI, având acumulată vechimea în muncă care acordă dreptul la pensie. Faptul acumulării, la ziua de 25 aprilie 2023, a vechimii în serviciu suficiente pentru pensionare (26 ani, 3 luni, 9 zile) a confirmat-o direct şi nemijlocit IGPF, prin scrisoarea nr. 35/20-1-8023 din 9 octombrie 2024.

Exprimând vădit o atitudine discriminatorie faţă de reclamant, IGPF a refuzat, contrar legii şi arbitrar, satisfacerea cererii enunţate, supunându-l pe salariat la diverse acţiuni de umilinţă şi hărţuire, prin iniţierea contrară legii a mai multor anchete de serviciu; trimiterea ilegală, a reclamantului, conform ordinului nr. 284/ps emis la 21 aprilie 2025 în deplasare de serviciu pe un termen de 30 zile la o distanţă de peste 150 km de la domiciliu chiar din ziua când în familia reclamantului s-a născut un copil; refuzarea acordării reclamantului a concediului paternal garantat de stat din ziua indicată în cererea, conform rigorilor legale; reţinerea ilegală a salariului timp de 204 zile etc.

La 18 noiembrie 2024, prin hotărârea Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani)[2] a fost constatată ca fiind ilegală şi neîntemeiată acţiunea IGPF în raport cu reclamantul în ceea ce priveşte nesatisfacerea cererii de încetare a raportului de serviciu din data de 25 aprilie 2023, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 288/2016, fiind dispusă obligarea IGPF de a emite în acest sens actul administrativ corespunzător în privinţa reclamantului Rostislav SOBIEŢKI.

La data de 25 martie 2025, prin încheierea Colegiului Civil, Comercial şi de Contencios Administrativ al Curţii de apel Centru[3], a fost declarat inadmisibil apelul înaintat de IGPF asupra hotărârii Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani) din 18 noiembrie 2024, iar la 21 mai 2025 Curtea Supremă de Justiţie[4] a respins recursul IGPF în ceea ce priveşte încheierea instanţei de apel menţionate.

Astfel, IGPF, în calitate de angajator nu şi-a îndeplinit cu bună-credinţă obligaţiile asumate faţă de reclamant prin raportul de serviciu, precum şi l-a privat ilegal pe reclamant de posibilitatea de a munci. Or, a avut loc o nesatisfacere a cererii legale de încetare a serviciului din 25 aprilie 2023 şi menţinerea intenţionată în aşa - numit *suspans* (*capturare*) până la 14 noiembrie 2023, conştientizând că statutul special de funcţionar public limitează drepturile persoanei de a exercita oricare activitate dorită.

Respectiv, instanţa de judecată a constatat definitiv şi irevocabil precum, că acţiunile IGPF în raport cu salariatul Rostislav SOBIEŢKI sunt ilicite; salariatul reclamant a suferit un prejudiciu material şi moral în legătură cu acţiunile angajatorului; legătura de cauzalitate între fapta ilicită a angajatorului IGPF şi prejudiciul cauzat reclamantului este evidentă şi indubitabilă; culpa angajatorului este demonstrată.

---

3

4

ASPECTE DE IMPACT

Ca urmare a eliberării reclamantului din funcţia de şef adjunct al Direcţiei Investigaţii Speciale din cadrul IGPF, acestuia i-a fost refuzată posibilitatea firească de a beneficia de recunoaşterea meritelor şi rezultatelor profesionale obţinute - element esenţial în dezvoltarea carierei unui profesionist, în special în domeniul juridic, unde afirmarea se realizează gradual, prin activitate constantă şi dedicare.

Se impune menţionarea faptului că, în raport cu actul administrativ emis la data de 26 octombrie 2021 privind încetarea raporturilor de serviciu a reclamantului Rostislav SOBIEŢKI, a fost necesară o perioada de aproximativ 2 ani pentru a se constata, prin intermediul procedurilor judiciare, caracterul ilegal şi lipsit de temei al acestei măsuri. În acest interval, reclamantul a traversat o stare continuă de incertitudine, anxietate şi stres, fiind marginalizat în cadrul colectivului profesional şi supus unui tratament depreciativ din partea societăţii, pe fondul sensibilităţii litigiului şi al contextului social general ce afecta sistemul judiciar. Impactul negativ s-a extins şi asupra sferei private şi familiale.

Consecinţele acţiunilor ilegale întreprinse de către IGPF se reflectă în două direcţii majore:

- prejudicierea gravă a imaginii şi reputaţiei profesionale a reclamantului*, precum şi*
- provocarea unor suferinţe morale considerabile.

Afectarea onoarei, demnităţii şi prestigillui profesional al reclamantului derivă din încălcarea gravă a principiilor fundamentale de etică şi echitate socială, manifestată printr-o concediere lipsită de temeai legal şi printr-un tratament discriminatoriu, care au condus, totodată, la încălcarea altor drepturi garantate de legislaţia în vigoare.

Subliniază că înlăturarea abuzivă a reclamantului dintr-o funcţie de conducere contravine principiilor statului de drept şi valorilor morale ale societăţii, contribuind implicit la constituirea unui prejudiciu moral real şi cuantificabil.

Până la momentul încetării ilegale a raportului de serviciu, reclamantul se bucura de o reputaţie profesională ireproşabilă, reflectată prin promovările obţinute în carieră şi prin calificativele maxime acordate de către conducerea IGPF în evaluările periodice. Prestigiul său profesional în cadrul MAI era consolidat şi prin activitatea ştiinţifică desfăşurata, realizată în conformitate cu cele mai înalte standarde de cunoaştere, etică profesională şi deontologie.

Se relevă că parcursul profesional al reclamantului, caracterizat printr-o ascensiune constantă şi consolidarea unui profil ireproşabil din punct de vedere al onoarei, demnităţii şi reputaţiei, a fost întrerupt, în mod ilegal jşi nejustificat, în anul 2021. Această „ruptură” s-a produs drept urmare a unei măsuri contrare legii şi abuzive - concedierea ilegală - precedată de o acţiune de natură umilitoare, constând în dispunerea unei „deplasări în interes de serviciu” pentru o perioadă de două luni, la o distanţă de peste 200 km de domiciliul său, în condiţii care contraveneau atribuţiilor prevăzute în fişa postului şi funcţiei de conducere deţinute, apoi demiterea ilegală contrar voinţei reclamantului, apoi tărăgănarea intenţionată de repunere în funcţie conform unei hotărâri judecătoreşti definitive, precum şi reţinerea achitării salariului peste 200 zile și mai apoi, refuzul încetării raportului de serviciu cu drept de pensie în temeiul cererii reclamantului care avea acumulată vechimea în muncă, însoțit de impunerea în continuare la muncă forţată, cu trimiterea repetată şi contrar voinţei în deplasare pe un termen de 30 zile la peste 150 km de domiciliu, chiar din ziua când în familia reclamantului s-a născut un copil etc.

Demnitatea profesională - ca expresie a conştiinţei propriei valori şi a apartenenţei la un corp profesional cu standarde înalte, a fost profund afectată. Reclamantul a fost înlăturat forţat iniţial din activitatea sa, fiindu-i, astfel, blocată posibilitatea de a evolua profesional şi de a accede la oportunităţile inerente poziţiei de conducere ocupate, iar, apoi, a fost lipsit de dreptul beneficierii de pensie şi încetarea

raportului de serviciu în legătură cu acumularea vechimii în muncă. Această ingerinţă a produs un efect negativ în toate sferele de viaţă ale reclamantului: profesională, socială şi personal.

Lezarea onoarei a fost accentuată şi de schimbarea percepţiei publice asupra reclamantului, percepţie alterată de informaţiile tendenţioase şi. de contextul creat în jurul concedierii din 2021 şi ulterioarelor abuzuri la care a fost supus în anul 2023. Astfel, reputaţia sa a fost serios compromisă, într-un mod nedrept şi nefondat, generând un prejudiciu moral considerabil, amplificat de rangul profesional al acestuia - funcţia de conducere în cadrul unei subdiviziuni specializate a MAI.

Diminuarea reputaţiei apare atunci când: aprecierea publică asupra calităţilor victimei este afectată semnificativ. În cazul de faţă, reclamantul a fost privat de beneficiile fireşti ale parcursului său profesional, fiind serios prejudiciat în planul imaginii şi al oportunităţilor de afirmare, întrucât concedierea abuzivă a produs un efect de domino, compromiţând perspective reale şi certe de dezvoltare.

Aspectul diminuării reputaţiei trebuie analizat corelativ cu pierderea de oportunitate - un prejudiciu distinct, constând în imposibilitatea victimei de a obţine un avantaj profesional care, în lipsa faptei ilicite, s-ar fi materializat în mod previzibil. Concedierea contrară legii şi arbitrară a reclamantului a generat un ansamblu de consecinţe nefaste, previzibile şi perfect evitabile, afectând un spectru larg de drepturi fundamentale, ale căror încălcări sunt demonstrate şi argumentate în prezenta cauză.

Aşadar, atât statutul profesional al reclamantului, cât şi circumstanţele în care a fost afectat, coroborate cu intensitatea şi durata prejudiciului moral, constituie repere fundamentale în determinarea compensaţiei echitabile ce urmează a fi acordată.

Luând în consideraţie toate cele descrise *supra* şi faptul cert, incontestabil şi vădit de cauzare a prejudiciului moral reclamantului Rostislav SOBIEŢKI de către pârâtul IGPF, la 11 aprilie 2025, reclamantul s-a adresat cu o cerere către pârât prin care a cerut repararea prejudiciului moral cauzat.

La 23 aprilie 2025, prin scrisoarea nr. 35/18-1-3664, pârâtul a respins argumentele reclamantului şi cererea, invocând ca pretins temei „lipsesc probe concludente, pertinente, verosimile, ce ar confirma temeinicia acesteia”.

Având în vedere conţinutul scrisorii de respingere a cererii reclamantului menţionate *supra*, acesta a înaintat, la data de 1 mai 2025, în adresa pârâtului IGPF, cererea prealabilă, la care a primit răspuns de la partea pârâtă la 12 mai 2025, prin scrisoarea nr. 35/18-1-4253 în care ultimul a făcut referinţă la poziţia sa afirmată prin scrisoarea nr. 35/18-1-3664, precum şi la faptul că a transmis dosarul administrativ MAI pentru expunere asupra legalităţii poziţiei pârâtului IGPF de a refuza în satisfacerea revendicării de reparare a prejudiciului moral cauzat reclamantului.

ASPECTE DE DREPT

Operând cu art. 5 lit. k) C. mun. al RM, printre principiile de bază ale reglementării raporturilor de muncă şi a altor raporturi legate nemijlocit de acestea, care rezultă din normele dreptului internaţional şi din cele ale Constituţiei Republicii Moldova, se include şi principiul obligativităţii reparării integrale de către angajator a prejudiciului moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă.

Subsidiar, principiul respectiv este regăsit în prevederile art. 9 lit. n) şi art. 10 lit. p) C. mun. al RM - „dreptul de bază a salariatului la repararea prejudiciului material şi a celui moral cauzat în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă” şi „obligaţia angajatorului să repare prejudiciul material şi cel moral cauzat salariaţilor în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă”, care îşi găseşte concretizare în normele Titlului XI, Cap. I şi II C. mun. al RM.

Potrivit art. 327 C. mun. al RM, angajatorul care a cauzat, în legătură cu exercitarea obligaţiilor sale de muncă, un prejudiciu moral salariatului repară acest prejudiciu conform prevederilor C. mun. al

RM şi altor acte normative.

Este de menţionat că prejudiciul moral se referă la o lezare adusă drepturilor extrapatrimoniale, neeconomice ale persoanei, provenind din atingerea adusă acelor valori sau atribuite ale individului care îi definesc personalitatea.

Obligarea angajatorului la plata prejudiciilor morale este reglementată expres prin art. 329 alin. (1) C. mun. al RM, care prevede că „angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material şi cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligaţiilor de muncă sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel".

Astfel, reclamantului Rostislav SOBIEŢKI i s-a adus un prejudiciu moral de către angajatorul IGPF, cuantificat la 200 000 lei, inclusiv prin:

- încălcarea dreptului la demnitate în muncă, prevăzut expres în art. 1, art. 10 alin. (2) lit. f[6]) C. mun. al RM şi art. 65 alin. (3), art. 66 alin. (3) din Legea 288/2016, Or, reclamantul avea dreptul să fie tratat cu respect şi demnitate de angajatorul IGPF;

- încălcarea dreptului la onoare şi reputaţie profesională, ca principiu care rezultă din normele dreptului internaţional şi din cele ale Constituţiei Republicii Moldova, stipulat expres în art. 5 lit. r) din C. mun. al RM, art. 66 alin. (3) din Legea 288/2016, art. 43 alin. (1) din Codul civil al Republicii Moldova, dar şi în jurisprudenţa CEDO;

- încălcarea dreptului la propria imagine şi viaţă privată, prevăzut expres în Constituţia Republicii Moldova, art. 43 alin. (1) C. civ. al RM;

- încălcarea dreptului la integritate psihică şi fizică, prevăzut de art. 24 din Constituţie, art. 222 alin. (1) lit. a) C. mun. al RM. Or, orice tratament care aduce suferinţă psihică nejustificată este considerată o încălcare.

Respectiv, IGPF, în calitate de angajator este obligat, în temeiul normelor şi principiilor răspunderii civile contractuale, să îl despăgubească pe reclamant în situaţia descrisă, în care acesta a suferit un prejudiciu moral[1] din culpa angajatorului în cadrul raporturilor de serviciu sinalagmatice.

În sensul art. 332 C. mun. al RM, regula este că despăgubirea va interveni ca urmare a înţelegerii părţilor, iar în caz de refuz al angajatorului, reclamantul păgubit are rezervat dreptul să se adreseze instanţelor judecătoreşti competente să soluţioneze acest conflict de drepturi.

Cu referire la existenţa prejudiciului moral, real cauzat, în cazurile descrise, când angajatorul IGPF a încălcat drepturile salariatului, reţine că acesta, practic, este unul prezumat, fapt influenţat de caracterul social pronunţat al relaţiilor de muncă.

Conform art. 329 C. mun. al RM, prejudiciul moral se repară în formă bănească sau într-o altă formă materială determinată de părţi, iar litigiile şi conflictele apărute în legătură cu repararea prejudiciului moral se soluţionează de instanţa de judecată, indiferent de mărimea prejudiciului material ce urmează a fi reparat.

Prin urmare, IGPF este obligat să execute normele constituţionale şi legile organice. În speţă este vorba de art. 53 Constituţia Republicii Moldova, care prevede că persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

C. civ. al RM prevede expres că prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluţionarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcţie de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. (...) Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acţiunile indicate la alin. (1) (art. 2006 C. civ. al RM).

C. adm. al RM prevede, de asemenea, reglementări referitoare la acest incontestabil drept,

consacrat constituţional. Astfel, decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual, (art. 10 alin. (2) C. adm. al RM). Respectiv, IGPF, care şi-a exercitat drepturile procesuale în mod abuziv şi nu şi-a îndeplinit obligaţiile procesuale cu bună-credinţă urmează să răspundă potrivit legii pentru prejudiciile materiale şi morale cauzate lui Rostislav SOBIEŢKJ (art.24 alin. (2) C. adm. al RM).

Consecutiv, în temeiul art. 2036 alin. (1) C. civ. al RM, reclamantul este în drept să pretindă la încasarea prejudiciului moral, invocând că, repararea prejudiciului moral este îndreptăţită întrucât a suferit neliniște, stres şi frustrare în legătură cu acţiuni directe arbitrare şi emiterea multiplelor acte administrative ilegale în privinţa sa, cu încărcarea procedurilor stabilite şi ignorarea vădită a prevederilor normative, etc. fiind atribuite şi de jurisprudenţa CtEDO ca fiind elemente ale suferinţelor morale cauzate persoanei *(Cauza Sommerfeld c. Germania* (Hotărârea din 8 iulie 2003). Cele expuse demonstrează indubitabil că, prin acţiunile descrise ale IGPF, reclamantul Rostislav SOBIEŢKI a fost desconsiderat, umilit şi discreditat în faţa colegilor de serviciu şi tratat cu dispreţ de către şeful IGPF, în calitate de conducător ierarhic superior, dar şi de către instituţia IGPF, în ceea ce priveşte modul în care îşi exercita cinstit, onest şi devotat obligaţiile de serviciu.

Prejudiciul moral pretins, deşi nu este cuantificabil prin metode financiare obişnuite, are un impact profund asupra vieţii psihologice şi sociale a reclamantului. Or, în raporturile de serviciu, dezechilibrul de forţe dintre angajatorul IGPF şi salariatul Rostislav SOBIEŢKI a făcut ca abuzurile să fie cu atât mai grave. Atunci când angajatorul IGPF a recurs la hărţuire psihologică, intimidare, discriminare, anchetare şi sancţionare nejustificată, precum sau la alte forme de presiune care nu au avut la bază raţiuni profesionale obiective, s-a comis o încălcare gravă a principiilor de echitate şi bună-credinţă care, în fapt, trebuie să guverneze relaţiile de muncă.

Legea prevede dreptul reclamantului de a solicita nu doar încetarea acţiunilor abuzive, dar şi repararea prejudiciului moral suferit. În jurisprudenţa naţională şi internaţională, prejudiciul moral este recunoscut ca un element esenţial al dreptului la justiţie efectivă, iar compensarea sa constituie o măsură de restabilire a echilibrului afectat de conduita ilicită.

Prin urmare, în ipoteza principiului legalităţii, al echităţii şi al demnităţii umane, se consideră că sunt întrunite toate condiţiile, pentru a solicita obligarea pârâtului - IGPF - să repara prejudiciul moral în mărime de 200 000 lei cauzat reclamantului Rostislav SOBIEŢKI prin comportamentul contrar legii şi abuziv. Această reparaţie nu are doar un rol compensatoriu, ci şi unul preventiv, contribuind la consolidarea unui mediu de muncă sănătos, bazat pe respect reciproc şi pe respectarea legii.

În acest context, subscrie argumentelor formulate în acţiune, potrivit cărora înlăturarea contrară legii a reclamantului din funcţia de şef adjunct de Direcţie, demiterea ilegală a acestuia şi îngrădirea de alte drepturi descrise supra a generat o situaţie obiectivă de imposibilitate de valorificare a rezultatelor şi realizărilor profesionale acumulate - aspect esenţial în procesul firesc de afirmare şi evoluţie profesională, în special în domeniul transfrontalier, securităţii naţionale şi ordinii de drept, unde prestigiul şi recunoaşterea profesională se consolidează prin activitate constantă şi conformitate cu standarde de înaltă rigoare.

În temeiul dispoziţiilor art. 2036 alin. (1)-(3) C. civ. al RM, în ipoteza în care o persoană suferă un prejudiciu moral ca urmare a unor fapte care afectează drepturile sale personale nepatrimoniale, instanţa este abilitată să dispună obligarea persoanei responsabile la repararea prejudiciului prin plata unei despăgubiri băneşti.

De asemenea, reţine aplicabilitatea art. 2037 C. civ. al RM, potrivit căruia stabilirea cuantumului despăgubirii pentru prejudiciul moral se face în funcţie de natura şi gravitatea prejudiciului cauzat, de

gradul de vinovăţie al autorului (acolo unde vinovăţia este o condiţie a răspunderii), precum şi în funcţie de măsura în care despăgubirea poate reprezenta o satisfacţie echitabilă pentru victima prejudiciului.

În determinarea gravităţii prejudiciului moral, instanţa urmează să ia în vedere circumstanţele concrete în care acesta a fost produs, inclusiv afectarea vieţii sociale şi familiale a reclamantului, precum şi statutul profesional şi social al acesteia. În final, cuantificarea despăgubirilor urmează să fie realizată astfel încât, pe de o parte, să reflecte o proporţionalitaţe rezonabilă faţă de jurisprudenţa constantă în cazuri similare şi, pe de altă parte, să ţină cont de particularităţile individuale ale prezentei cauze.

Astfel, reieşind din prevederile art. 60 alin. (3) C. adm. al RM, cererea privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, poate fi depusă după ce hotărârea instanţei de judecată din 18 noiembrie 2024, prin care s-a anulat actul administrativ ilegal, a rămas definitivă, în temeiul încheierii Curţii de apel Centru din 25 martie 2025 şi a hotărârii irevocabile a Curţii Supreme de Justiţie din 21 mai 2025. Or, termenul general a început să curgă din această data.

În contextul cererii formulate, este relevant să subliniem principiul conform căruia aplicarea normelor de drept trebuie să asigure o protecţie reală şi eficientă a drepturilor persoanei, în concordanţă cu standardele internaţionale în domeniul protecţiei drepturilor omului. Astfel, instanţele sunt chemate să examineze nu doar legalitatea actelor administrative contestate, ci şi impactul acestora asupra vieţii şi demnităţii persoanei afectate.

În lumina acestor consideraţii, instanţa ar trebui să analizeze circumstanţele speţei, inclusiv eventualele abateri procedurale comise de entităţile administrative, care pot influenţa sever raporturile de încredere între instituţii şi cetăţeni. Este esenţial ca erorile instituţionale să nu conducă la păgubirea indivizilor care se bazează pe statul de drept pentru protecţia intereselor lor.

De asemenea, solicită evaluarea comparativă a cazurilor similare din jurisprudenţa naţională şi internaţională, pentru a fundamenta corectitudinea şi proporţionalitatea despăgubirilor cerute. O astfel de analiză este esenţială pentru asigurarea uniformităţii în aplicarea legii şi pentru consolidarea încrederii publicului în sistemul judiciar.

În ipoteza celor consemnate supra, având la bază temeiurile de fapt şi de drept enunţate, solicit admiterea acțiunii.

Pîrîtul, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, la 11.07.2025, a înaintat referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 58-65).

Persoana terță, Ministerul Afacerilor Interne, la 23.07.2025, a înaintat referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată (f.d. 67-79).

*În ședința de judecată* de examinare și soluționare în fond a acțiunii, reclamantul Rostislav Sobieţki, a solicitat admiterea acesteia, pe motivele de fapt și de drept invocate.

Reprezentantul pârâtului IGPF - Alexandru Dragoi, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii.

Reprezentantul persoanei terțe - Vasili Scaleţchii, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii.

***Audiind explicațiile participanților la proces, analizând piesele dosarului prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă în coraport cu normele legale incidente speței, instanța de judecată***

***concluzionează că acțiunea dedusă judecății este întemeiată și urmează a fi parțial admisă, din următoarele considerente.***

Materialele cauzei și a dosarului administrativ atestă că, la 29.11.2021 Rostislav Sobieţki s-a adresat în instanţa de judecată cu acțiune în contencios administrativ către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, cu participarea terțului Ministerul Afacerilor Interne privind anularea actului administrativ, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și constatarea faptului încălcării drepturilor și libertăților.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîşcani din 11.07.2022, acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Sobieţki Rostislav către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, cu participarea terțului Ministerul Afacerilor Interne, privind anularea actului administrativ - Ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr.465/ps din 26.10.2021 prin care s-a dispus încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Sobieţki Rostislav din 29.10.2021, restabilirea în funcție, încasarea plăților salariale, repararea prejudiciului moral și constatarea faptului încălcării drepturilor și libertăților, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05.04.2023, fiind casată hotărârea din 11.07.2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost emisă o nouă decizie de admitere parțială a acțiunii; s-a anulat Ordinul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI nr. 465/ps din 26.10.2021; s-a reîncadrat Rostislav Sobieţki în funcția deținută anterior de şef adjunct al Direcţiei investigaţii speciale a IGPF; s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI în beneficiul reclamantului Rostislav Sobieţki salariul pentru perioada absenţei forţate de la serviciu; s-a declarat inadmisibilă acțiunea în contencios administrativ depusă de Sobieţki Rostislav împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, cu participarea terțului Ministerul Afacerilor Interne privind repararea prejudiciului moral; s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI în beneficiul lui Sobieţki Rostislav cheltuielile de judecată în mărime de 5000 lei, iar în rest cerința s-a respins; în rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d.29-30).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 04.09.2024, recursurile înaintate de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobieţki Rostislav, au fost declarate ca inadmisibile.

La 05.07.2023, Rostislav Sobieţki a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI cu privire la anularea ordinului de restabilire în funcție și obligarea emiterii ordinului de încetare a raportului de serviciu, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 18.11.2024, a fost admisă parțial acțiunea depusă de Rostislav Sobieţki. S-a obligat Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră al MAI să emită în privința lui Sobieţki Rostislav ordinul de încetare a raportului de serviciu, începând cu 25.04.2023 în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. S-a anulat răspunsul nr.35/18-1-4996 din 05.06.2023 emis de Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră al MAI prin care s-a respins cererea prealabilă din 22.05.2023. În rest, pretențiile cu privire la anularea ordinului de restabilire în funcție şi emiterea unui alt act administrativ, constatarea şi recalcularea vechimii în muncă, obligarea prezentării actelor, încasarea cheltuielilor de judecată s-au respins ca neîntemeiate (f.d.35).

Prin încheierea Curții de Apel Centru din 25.03.2025, s-a declarat inadmisibil apelul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI, depus la 07.03.2025, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 18.11.2024, pe motiv că motivarea apelului a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21.05.2025, recursul înaintat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne, a fost respins, fiind menținută încheierea Curții de Apel Centru din 25.03.2025.

La 11.04.2025, Rostislav Sobieţki s-a adresat Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu cerere în care invocînd prevederile art. 53 Constituţia Republicii Moldova; art. 9 lit. n), 10 lit. p), art. 327, 329 alin. (1) Codul muncii; art.2006,2036 alin. (1) Cod civil; art. 24 alin. (2), 60 alin. (3) Cod administrativ, a solicitat :

1) Recunoaşterea prejudiciului moral cauzat lui Rostislav Sobieţki ca urmare a acţiunilor neîntemeiate şi ilegale ale Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră în cadrul raportului de serviciu;

2) Emiterea actului administrativ individual privind achitarea în beneficiu lui Rostislav Sobieţki a Sumei de 200 mii lei, cu titlu de prejudiciu moral, din contul Inspectoratului General al Politiei de Frontieră (fila nr.1-4, dos.administrativ).

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr.35/18-1-3664 din 22.04.2025, reclamantul a fost informat că : „*Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră a examinat cererea dvs. prin care solicitaţi recunoaşterea şi compensarea prejudiciului moral în temeiul hotărârii Judecătoriei Chişinău sediul Rîşcani din 18 noiembrie 2024, astfel Vă comunică următoarele :*

*La 18 noiembrie 2024 prin hotărârea judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani) Inspectoratul a fost obligat,să emită actul administrativ individual favorabil prin care raporturile de serviciu cu dvs., să fie încetate în temeiul acumulării vechimii în serviciu ce acordă dreptul la pensie.*

*Astfel observăm că revendicările din prezenta cerere sunt axate pe faptul că Inspectoratul nu a emis actul administrativ, cu caracter individual prin care să înceteze raporturile de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit, c) din Legea nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statul special din cadrul MAI (cu drept de pensie).*

*În acest sens dvs., indicaţi că prin refuzul de a emite actul administrativ individual vi s-a cauzat un prejudiciu moral manifestat prin următoarele modalităţi :*

*- încălcarea dreptului la demnitate în muncă.*

*Potrivit art. 1 din Codul muncii, demnitatea în muncă reprezintă un climat psilioemoţional confortabil în raporturile de muncă ce exclude orice forma de comportament verbal sau nonverbal din partea angajatorului sau a altor salariaţi care poate aduce atingere integrităţii morale şi psihice a salariatului, în acest context este evident faptul că în cadrul raporturilor de serviciu angajatorul şi salariatul au un şir de drepturi şi obligaţii reciproce ce derivă din caracterul sinalagmatic al acestor raporturi.*

*Astfel, angajatorul are dreptul inclusiv : sa emită dispoziţii, ordine cu caracter obligatoriu pentru salariaţi; să organizeze funcţionarea unităţii, să stabilească, în condiţiile legii, atribuţiile corespunzătoare pentru, fiecare salariat; să constate săvârşirea abaterilor disciplinare şi aplicarea sancţiunilor corespunzătoare etc. Cu alte, cuvinte, angajatorul are prerogativa (puterea) de organizare şi conducere a activităţii unităţii. Pe de alta parte, salariatul, în activitatea sa de muncă, are dreptul : la muncă, conform clauzelor contractului individual de muncă; la un loc de muncă, în condiţiile prevăzute*

*de standardele de stat privind organizarea, securitatea şi sănătatea în muncă; la achitarea la timp şi integrală a salariului; la apărare, prin metode neinterzise de lege, a drepturilor de muncă şi altele.*

*Prin urmare nu orice activitate a angajatorului este de natură să afecteze demnitatea unui salariat în cadrul unităţii în care activează.*

*În speţa, nici din cuprinsul cererii dvs. nici din cercetarea circumstanţelor de fapt din oficiu nu rezultă prezenţa indicilor privind lezarea drepturilor şi garanţiilor dvs. în calitatea de angajat la acel moment, prin activitatea administrativă a Inspectoratului în partea solicitării emiterii ordinului cu privire la încetarea raporturilor de muncă în temeiul acumulării vechimii în serviciu ce acordă dreptul la pensie. Or simpla nemulţumire cu privire la satisfacerea unor revendicări similare celor indicare în cerere nu este de natură să încalce dreptul la demnitatea în muncă.*

*Consecvent, în partea în care motivaţia încălcarea dreptului la demnitate în muncă, prin prisma prevederilor art. 65 alin. (3) şi art. 66 alin. (3) din Legea nr. 288/2016 privind funcţionarul public cu statut special din cadrul MAI, nu este clară pertinenţa motivării, or aceste norme operează în situaţiile în care este afectată demnitate funcţionarului public cu statut special în exercitarea nemijlocită a atribuţiilor de serviciu reieşind din funcţia pe care o exercită angajatul, per a contrario în prezenta speţă, solicitarea privind emiterea unui act administrativ individual ţine de relaţiile de serviciu dintre angajat şi angajator, şi nu are nimic în comun cu exercitarea atribuţiilor de serviciu prevăzute de fişa postului conform funcţiei pe care aţi exercitat-o la acel moment.*

*- Încălcarea dreptului la onoare şi reputaţie profesională.*

*Pornind-de la noţiunea de „Onoare" raportată la circumstanţele speţei, onoarea este, în primul rând, aprecierea colectivului de muncă, dată personalităţii angajatului, pe când cea de „reputaţie profesională" reprezintă aprecierea dată calităţilor profesionale ale persoanei în dependenţă de specificul profesiei.*

*Deci încălcarea dreptului la onoare şi reputaţie profesională ce poate cauza prejudiciu moral presupune schimbarea (discreditarea), opiniei colectivului de muncă, colegilor, despre personalitatea şi abilităţile profesionale ale angajatului cauzată de activitatea ilegală sau ilicită a angajatorului. La caz nu sunt prezentate careva probe (declaraţii altor angajaţi, prezentarea unor informaţii false, defăimătoare etc.) care ar demonstra că prin activitatea administrativa în prezenta speţă, Inspectoratul a adus atingere acestor valori.*

*Încălcarea dreptului la propria imagine şi viaţă privată.*

*Potrivit art. 45 alin. (1) din Codul civil, dacă prin lege nu se prevede altfel, în exercitarea dreptului la propria, imagine, persoana poate, să interzică ori să împiedice reproducerea, în orice mod, a înfăţişării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri. Astfel observăm din textul normei că obiectul de reglementare,a acesteia este reproducerea, în orice mod a înfăţişării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri. Imaginile aparţin autorului cu drept de proprietate şi de regulă, pot fi utilizate, sau folosite doar cu acordul autorului. Imaginea unei persoane îi aparţine persoanei care este pe această imagine şi, la fel, poate fi utilizată, de regulă, cu acordul ei. Acest drept fiind totodată o parte indisolubilă a dreptului la viaţa privată.*

*Raportînd cele menţionate la circumstanţele speţei nu putem distinge cum refuzul de a emite un act administrativ cu caracter individual ar aduce atingere dreptului la propria, imagine şi la viaţa, privată, or refuzul de a emite un act administrativ cu caracter individual se materializează prin emiterea unui răspuns cu privire la această solicitare, care nu conţin imaginea petiţionarului sau alte elemente ce ar aduce ingerinţe acestor drepturi (dreptul la propria imagine şi la viaţa private).*

*- Încălcare dreptului la integritatea psihică şi fizică.*

*Potrivit art. 24 alin. (1) din Constituţia Republicii Moldova, statul garantează fiecărui om dreptul la viaţă şi la integritate fizică şi psihică. Conform alin. (2) al aceluiaşi articol, nimeni nu va fi supus la torturi, nici la pedepse sau tratamente crude, inumane ori degradante.*

*Prin urmare, dreptul la integritate fizică, înglobează în sine dreptul de a dispune liber de propriul corp, şi totodată interzice ingerinţa altor persoane asupra acestuia. La fel într-o strânsă corelaţie cu dreptul la integritatea fizică, se mai află şi dreptul la integritate psihică, drept ce presupune însuşirea omului de a fi şi de a rămâne întreg din punctul de vedere al formei specifice de reflectare a realităţii şi care se manifestă prin activitatea, sistemului nervos şi structura sufletească proprie fiecărui individ anume sau tuturor oamenilor.*

*În lumina celor relatate, prin activitatea administrativă a Inspectoratului în prezenta speţă, nu se atestă careva ingerinţă asupra integrităţii fizice sau psihice a dvs., mai cu seamă că nu prezentaţi nici un argument în susţinerea acestei teze iar trimiterea la prevederile art. 222 alin. (1) lit. a) din Codul muncii este lipsită de pertinenţă or, obiectul de reglementare a acestei norme îl formează relaţiile sociale din domeniul politicii statului în domeniul securităţii şi sănătăţii în muncă care presupune evaluarea riscurilor profesionale, elaborarea de instrucţiuni, fise perşonale, registre, panouri de securitate etc., şi nu se referă la cazurile când unui angajat i se refuză emiterea unui act administrativ cu caracter individual iar prin aceasta i se încalcă dreptul la integritatea fizică şi psihică.*

*În parte ce priveşte cuantumul prejudiciului moral solicitat în sumă de 200 000 lei, cererea înaintată nu conţine indici de apreciere a acestui cuantum.*

*În acest sens menţionăm că suma de bani revendicată cu titlu de daune, morale nu trebuie să devină o sursă de îmbogăţire sau un folos material, necuvenit, iar criteriile ce guvernează stabilirea daunelor morale constă în rezonabilitate, în sensul că despăgubirile trebuie apreciate şi cuantificate într-o manieră justă şi echitabilă, de natură să corespundă prejudiciului moral real şi efectiv produs suferit de acesta, sub rezerva de a nu se ajunge la o îmbogăţire fără just temei.*

*Astfel, din cuprinsul cererii înainte cât şi din cercetarea circumstanţelor speţei nu poate fi dedus nici un motiv care ar demonstra cauzarea, unu-i prejudiciu, moral de către Inspectorat, iar afirmaţia dvs. potrivit căreia existenţa prejudiciului este unul prezumat nu suferă criticii or potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu prevede altfel. În caz contrar Inspectoratul prin despăgubirea dvs, în condiţiile speţei, ar admite în privinţa dvs. o îmbogăţim fără justă cauză.*

*Totodată din conţinutul textual a hotărârii judecătoreşti menţionate mai sus, observăm că instanţa de judecată nu a constatat faptul că prin activitatea administrativă Inspectoratul v-a cauzat, un prejudiciu moral, or acesta apriori nu putea să existe reiesind din obiectul acţiunii.*

*La fel, în cuprinsul cererii, dvs. indicaţi mai multe texte normative însă fără a indicat in concreto prin ce angajatorul v-a cauzat prejudiciul moral ori din conţinutul normelor indicate rezultă cert faptul că, cauzarea prejudiciul moral este imputabil angajatorului în condiţiile în care un astfel de prejudiciu există şi se face vinovat de cauzarea acestuia, per a contrario aserţiunii dvs. precum că acest prejudiciu este unul prezumat.*

*Chiar şi într-o altă ipoteză, în care un astfel de prejudiciu ar fi existat, legiuitorul a stabilit la art. 2036 alin. (4) din Codul civil că dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacţie echitabilă persoanei vătămate doar cînd aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat şi persoana vătămată astfel va putea obţine o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit.*

*Tot la acest capitol CtEDO în jurisprudenţa sa menţionează că constatarea unei violări constituie în sine o satisfacţie echitabilă şi suficientă pentru orice prejudiciu moral eventual suferit de reclamant (cauza Amihalachioaie v Moldova §40, din 20.04.2004.*

*La fel şi Curtea Supremă de Justiţie în Recomandarea nr. 6 Privind satisfacţia echitabilă, indică asupra faptului că instanţa de judecată poate decide că simpla constatare a încălcării dreptului, prezintă prin sine o satisfacţie echitabilă pentru prejudiciul moral.*

*Astfel, cererea dvs. prin care solicitaţi recunoaşterea şi compensarea prejudiciului moral, se respinge deoarece lipsesc probe, concludente, pertinente şi verosimile ce ar confirma temeinicia acesteia.*

*Răspunsul poate fi contestat cu cerere prealabilă la Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră (adresa : mun. Chişinău str. Petricani 19) în termen de 30 de zile"* (fila nr.5-8, dos.administrativ).

La 01.05.2025, Rostislav Sobieţki s-a adresat cu cerere prealabilă către Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră, prin care indicînd prevederile art. 8 CEDO, art. 94 CPC, art. 330 alin. (1) lit. b) Codul muncii, art.38 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 288/2016, art. 162, 165, 166, 231-234, 238-240 alin. (1), lit. c) Cod administrativ RM, a solicitat :

1) Admiterea integrală a prezentei cereri prealabile;

2) Recunoaşterea prejudiciului moral cauzat lui Kostislav Sobieţki ca urmare a acţiunilor neîntemeiate şi ilegale ale Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră în cadrul raportului de serviciu;

3) Emiterea actului administrativ individual în privinţa lui Rostislav Sobieţki privind achitarea, cu titlu de prejudiciu moral, a sumei de 200 mii lei din contul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră, (fila nr.9-11, dos.administrativ).

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră nr.35/18-1-4253 din 12.05.2025, reclamantul a fost informat că : „*Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră a examinat cererea prealabilă prin care manifestaţi dezacordul cu răspunsul IGPF nr. 35/1-3664 din 23 aprilie 2025, astfel Vă comunicăm următoarele.*

*Materialele dosarului administrativ denotă că obiect al prezentei proceduri prealabile constituie examinarea legalităţii răspunsului Inspectoratului ante - menţionat privind refuzul de a recunoaşte şi compensa prejudiciul moral.*

*La caz, atestăm că cererea prealabilă este întemeiată în fapt pe prezentarea aceloraşi informaţii ca şi în cererea iniţială, conform, cărora în opinia dvs. Inspectoratul prin activitatea administrativă v-a cauzat un prejudiciu moral.*

*Prin urmare, Inspectoratul judicios a indicat în răspunsul furnizat anterior că cererea dvs. prin care solicitaţi recunoaşterea şi compensarea prejudiciului moral nu conţine probe, concludente, pertinente şi verosimile, ce ar confirma temeinicia acesteia inclusiv raportat la cuantumul prejudiciul solicitat.*

*Astfel, în urma examinării cererii prealabile nu au putut fi stabilite careva motive de a admite solicitarea dvs. cu privire la compensarea prejudiciului moral de către Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră.*

*Urmare a examinării prin prisma prevederilor art. 168 din Codul administrativ nr. 116 din 19 iulie 2018, a răspunsului contestat precum şi a materialelor dosarului administrativ, nu pot fi identificate vicii de natură să conducă, la anularea acestuia, acesta fiind emis conform prescripţiilor legale.*

*Consecutiv, în conformitate cu art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, dacă respinge în tot sau în parte cererea prealabilă ca fiind inadmisibilă sau neîntemeiată, autoritatea publică emitentă transmite*

*dosarul administrativ cu toate actele autorităţii publice ierarhic superioare.*

*Astfel, Vă informăm că dosarul administrativ se transmite Ministerului Afacerilor Interne - autoritate publică ierarhic superioară, pentru a se expune asupra legalităţii actului administrativ individual emis de Inspectoratul General al Politiei de Frontieră.*

*În acest sens, decizia definitiva cu privire la cererea dvs, aparţine autorităţii publice ierarhic superioare*", (fila nr. 12, dos.administrativ).

Iar la 04.06.2025, Rostislav Sobieţki, a sesizat instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

***În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.***

Conform art. 10 Cod Administrativ, (2) Decizia autorităţii publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Conform art. 20 Cod Administrativ, Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 39 Cod Administrativ, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 Cod Administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Conform art. 206 Cod Administrativ, (1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru : b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare).

Instanța atestă că, în speță, procedura administrativă la caz a fost desfășurată de autoritatea publică pîrîtă la cererea reclamantului din 11.04.2025, prin care Rostislav Sobieţki a solicitat Inspectoratului General al Politiei de Frontieră emiterea actului administrativ privind acordarea despăgubirilor (morale) pentru prejudiciul cauzat prin emiterea actelor administrative individuale ilegale: Ordinul IGPF nr. 465/ps din 26.10.2021, și respectiv răspunsul IGPF nr.35/18-1-4996 din 05.06.2023 prin care s-a respins cererea prealabilă din 22.05.2023 și obligat IGPF să emită în privința lui Sobieţki Rostislav ordinul de încetare a raportului de serviciu, începând cu 25.04.2023 în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr.288 din 16.12.2016.

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr.35/18-1-3664 din 22.04.2025, și respectiv răspunsul IGPF nr.35/18-1-4253 din 12.05.2025 adoptat în procedura prealabilă, cererea reclamantului de acordare a despăgubirilor a fost respinsă.

Prin urmare, reieșind din pretențiile reclamantului formulate în acțiune, urmează că acțiunea acestuia este una în obligare, deoarece reclamantul solicită admiterea cerințelor formulate în cererea inițială din 11.04.2025 prin obligarea autorității publice de a adopta act administrativ privind acordarea despăgubirilor (morale) pentru prejudiciul cauzat prin emiterea actelor administrative individuale ilegale (Ordinul IGPF nr. 465/ps din 26.10.2021, și respectiv răspunsul IGPF nr.35/18-1-4996 din 05.06.2023 prin care s-a respins cererea prealabilă din 22.05.2023 și obligat IGPF să emită în privința lui Sobieţki

Rostislav ordinul de încetare a raportului de serviciu, începând cu 25.04.2023 în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr.288 din 16.12.2016).

Conform art. 191 Cod Administrativ, (1) Cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ.

Conform art. 196 Cod Administrativ, (1) Acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, dacă legea nu prevede altfel.

Ținînd cont de obiectul acțiunii, sediul autorității publice pîrîte și avînd în vedere prevederile art.191 alin. (1) Cod administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), or obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art.191 Cod administrativ. Astfel, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de reclamant cu respectarea competenței jurisdicționale și teritoriale.

Conform art. 17 Cod Administrativ, Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 19 Cod Administrativ, Cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art. 60 Cod Administrativ, (3) În cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărîrea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă.

Conform art. 140 Cod Administrativ, Un act administrativ individual obţine puterea lucrului decis atunci cînd nu mai poate fi contestat nici pe cale prealabilă, nici prin acţiune în instanţa de judecată competentă. Dacă un act administrativ individual are mai mulţi destinatari sau mai multe persoane sînt afectate de acesta, puterea lucrului decis poate surveni în momente diferite pentru fiecare din aceste persoane.

Conform art. 208 Cod Administrativ, (1) Până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege. (3) Dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acţiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual.

La caz, ținînd cont de faptul că: prin decizia Curţii de Apel Chişinău din 05.04.2023 și decizia Curții Supreme de Justiție din 04.09.2024 s-a anulat Ordinul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI nr. 465/ps din 26.10.2021; s-a reîncadrat Rostislav Sobieţki în funcția deținută anterior de şef adjunct al Direcţiei investigaţii speciale a IGPF; s-a încasat din contul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI în beneficiul reclamantului Rostislav Sobieţki salariul pentru perioada absenţei forţate de la serviciu; iar prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 18.11.2024, s-a obligat Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră al MAI să emită în privința lui Sobieţki Rostislav ordinul de încetare a raportului de serviciu, începând cu 25.04.2023 în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne; prin cererea enunțată supra, reclamantul a solicitat acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală, cerere care a fost respinsă.

Drept urmare, la 01.05.2025, Rostislav Sobieţki s-a adresat cu cerere prealabilă către IGPF, solicitând : Admiterea integrală a prezentei cereri prealabile; 2) Recunoaşterea prejudiciului moral cauzat

lui Kostislav Sobieţki ca urmare a acţiunilor neîntemeiate şi ilegale ale Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră în cadrul raportului de serviciu; 3) Emiterea actului administrativ individual în privinţa lui Rostislav Sobieţki privind achitarea, cu titlu de prejudiciu moral, a sumei de 200 mii lei din contul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră, (fila nr.9-11, dos.administrativ).

Materialele cauzei atestă că, prin răspunsul IGPF nr.35/18-1-4253 din 12.05.2025 cererea prealabilă a fost respinsă.

Conform art. 209 Cod Administrativ, (1) Acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la : a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia.

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, instanța constată că, acțiunea înaintată la 04.06.2025, a fost depusă în instanța de contencios administrativ în termen, cît și cu respectarea procedurii prealabile.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

***În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.***

Examinând materialele anexate la acțiunea în contencios administrativ depusă de către reclamant cît și dosarul administrativ prezentat de către Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră al MAI, inclusiv și din perspectiva argumentelor participanților la proces, în limitele obiectului acțiunii și cercetând din oficiu situația de fapt și de drept a cauzei deduse judecății, instanța conchide că acțiunea urmează a fi admisă parțial, conform raționamentelor ce succed infra.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Conform art. 10 Cod Administrativ, (2) Decizia autorității publice privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual.

Conform art. 60 Cod Administrativ, (3) În cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărîrea instanţei de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă. Dacă autoritatea publică a anulat un act administrativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care decizia cu privire la anularea actului administrativ ilegal a rămas incontestabilă.

Conform art. 140 Cod Administrativ, Un act administrativ individual obţine puterea lucrului decis atunci cînd nu mai poate fi contestat nici pe cale prealabilă, nici prin acţiune în instanţa de judecată competentă. Dacă un act administrativ individual are mai mulţi destinatari sau mai multe persoane sînt afectate de acesta, puterea lucrului decis poate surveni în momente diferite pentru fiecare din aceste persoane.

Conform art. 19 Cod Civil, (1) În condițiile legii, persoana lezată într-un drept al ei sau într-un interes recunoscut de lege poate cere repararea integrală a prejudiciului patrimonial și nepatrimonial cauzat astfel. (3) Se consideră prejudiciu nepatrimonial (prejudiciu moral) suferințele fizice și psihice, precum și diminuarea calității vieții. În cazul vătămării sănătății, prejudiciul nepatrimonial cuprinde, de asemenea, pierderea sau diminuarea unei capacități a corpului uman (prejudiciu biologic).

Conform art. 2006 Cod Civil, (1) Prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluţionarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcţie de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcţie de răspundere va răspunde solidar în cazul intenţiei sau culpei grave. (2) Persoanele fizice au dreptul să ceară repararea prejudiciului moral cauzat prin acţiunile indicate la alin. (1).

Conform art. 2036 Cod Civil, (1) În cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. (2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial. (4) Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacție echitabilă persoanei vătămate doar cînd aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat și persoana vătămată astfel va putea obține o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit.

Instanța reține că, este un fapt incontestabil că obligația constituțională de reparare a prejudiciului revine statului, reprezentat de organul administrativ - pârât. Potrivit conceptului Codului Administrativ al RM, decizia de despăgubire pentru prejudiciile cauzate prin activitatea administrativă ilegală este un act administrativ individual. Temeiul răspunderii juridice este nelegalitatea obiectiv-subiect a activităților administrative. Răspunderea pentru cauzarea prejudiciului pentru activități administrative ilegale este reglementată de normele privind răspunderea civilă delictuală. Prejudiciul material sau moral este determinat administrativ de o autoritate publică.

Urmare a analizei normelor Constituției, Codului civil și Codului administrativ al RM, se poate afirma că, dezvoltând principiul constituțional al răspunderii statului (și funcționarului public) pentru prejudiciul cauzat : legislația Republicii Moldova prevede ca instrument de răspundere pentru acțiunile oficiale incorecte : a) răspunderea financiară a statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare, precum și ; b) răspunderea financiară a autorităților publice pentru prejudiciul cauzat printr-un act administrativ sau nesoluționarea unei cereri în termenul stabilit de lege (inclusiv răspunderea unui funcționar public).

Este de menționat că în urma activităților ilicite ale organelor administrative, pot apărea prejudicii persoanelor fizice și juridice, prejudiciu pentru care organul administrativ este obligat să răspundă în litigiile soluționate de instanță. Astfel, această responsabilitate nu este nici generală, nici absolută, ci are condiții și reguli speciale care decurg din necesitatea armonizării normelor de drept administrativ și privat.

Codul administrativ al RM la art. 1 alin. (1) prevede că, legislaţia administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia. Iar potrivit art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Astfel, încrederea legitimă în acțiunile unei autorități publice este un principiu de drept european și trebuie aplicată în contextul analizării condițiilor de tragere la răspunderea administrativă materială a unui organ administrativ pentru prejudiciul cauzat prin acte administrative unilaterale ilegale emise de acesta.

Mai mult, conform art. 24 Cod Administrativ, (1) Participanţii la procedura administrativă şi procedura de contencios administrativ trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi îndeplinească obligaţiile cu

bună-credinţă, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanţi. (2) Participantul care îşi exercită drepturile procesuale în mod abuziv şi nu îşi îndeplineşte obligaţiile procesuale cu bună-credinţă răspunde potrivit legii pentru prejudiciile materiale şi morale cauzate.

La caz, instanța reține ca fiind stabilit cu certitudine faptul că, Prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră nr.465/ps din 26.10.2021, în conformitate cu prevederile art. 38 alin.1) lit. a) din Legea nr. 288/2016, art. 83 Codul muncii, s-a dispus încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Sobieţki Rostislav din 29.10.2021, cu reținerea din salariu suma de 9 zile din concediul anual folosit înainte de expirarea anului 2021 și a achita o compensație bănească pentru 25 zile de concediu anual nefolosite pentru anul 2019. Temeiul fiind raportul apelantului Sobieţki Rostislav.

Ordinul menționat fiind contestat în instanța de contencios administrativ.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău 05.04.2023, s-a decis:

Se anulează Ordinul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI nr. 465/ps din 26.10.2021. Se reîncadrează Rostislav Sobieţki în funcția deținută anterior, şef adjunct al Direcţiei investigaţii speciale a IGPF. Se încasează din contul Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră al MAI în beneficiul reclamantului Rostislav Sobieţki, a salariului pentru perioada absenţei forţate de la serviciu.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 04.09.2024, recursurile înaintate de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră și de avocatul Buguța Elena în interesele lui Sobieţki Rostislav, au fost declarate ca inadmisibile.

Instanța de apel a reținut că, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră la emiterea Ordinului nr.465/ps din 26.10.2021, prin care s-a dispus încetarea raportului de serviciu al comisarului-șef Sobieţki Rostislav din 29.10.2021, în conformitate cu prevederile art. 38 alin.1) lit. a) din Legea nr. 288/2016, art. 83 Codul muncii, a fost emisă în lipsa unei cereri de demisie a lui Sobieţki Rostislav, fapt ce duce la nulitatea acestuia, or art.141 alin.(1) Cod administrativ prevede expres că, un act administrativ individual este nul dacă conține un viciu deosebit de grav şi acest lucru este evident în cadrul aprecierii concludente a tuturor circumstanțelor care se iau în considerare.

Tot aici este de menționat că, la 06.03.2023 Rostislav Sobieţchi a adresat Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI o cerere scrisă, prin care a solicitat emiterea imediată a ordinului de restabilire la muncă în conformitate cu legislația în vigoare, cu aducerea la cunoștință sub semnatură, a ordinului de restabilire.

La 21.04.2023 de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI a fost emis actul administrativ/ordinul cu privire la restabilirea în funcția publică cu statut special a comisarului-șef, Rostislav Sobieţchi.

La 22.05.2023, ordinul din 21.04.2023 cu privire la restabilirea în funcția publică cu statut special al comisarului- șef Rostislav Sobieţchi, a fost contestat de către ultimul cu cerere prealabilă în partea ce vizează data emiterii și data începerii activității în funcția de șef adjunct al Direcției investigații speciale a Inspectoratului General al Politiei de Frontieră. Totodată, a fost solicitat emiterea ordinului cu privire la restabilirea în funcția publică cu statut special a comisarului-şef Rostislav Sobieţchi cu data de 06.04.2023 cu dispunerea reîncadrării în funcția deținută din 05.04.2023, cu începerea activității de pe 11.04.2023 cu calcularea perioadei cuprinsă între 05.04.2023 – 25.04.2023 ca fiind perioadă în cadrul căreia salariatul Rostislav Sobieţchi urmează să beneficieze de toate drepturile ce decurg din raporturile de muncă, inclusiv dreptul la salariu cu calcularea vechimii în muncă.

Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al MAI la 05.06.2023 a emis raspunsul prin care s-a refuzat în satisfacerea revendicarilor formulate în conținutul cererii prealabile.

Ordinul menționat fiind contestat în instanța de contencios administrativ.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 18.11.2024, a fost admisă parțial acțiunea depusă de Rostislav Sobieţki. S-a obligat Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră al MAI să emită în privința lui Sobieţki Rostislav ordinul de încetare a raportului de serviciu, începând cu 25.04.2023 în conformitate cu art. 38 alin. (1) lit. c) din Legea nr.288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. S-a anulat răspunsul nr.35/18-1-4996 din 05.06.2023 emis de Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră al MAI prin care s-a respins cererea prealabilă din 22.05.2023. În rest, pretențiile cu privire la anularea ordinului de restabilire în funcție şi emiterea unui alt act administrativ, constatarea şi recalcularea vechimii în muncă, obligarea prezentării actelor, încasarea cheltuielilor de judecată s-au respins ca neîntemeiate.

Prin încheierea Curții de Apel Centru din 25.03.2025, s-a declarat inadmisibil apelul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră al MAI, depus la 07.03.2025, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 18.11.2024, pe motiv că motivarea apelului a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21.05.2025, recursul înaintat de Inspectoratul General al Poliției de Frontieră al Ministerului Afacerilor Interne, a fost respins, fiind menținută încheierea Curții de Apel Centru din 25.03.2025.

Instanța de judecată a reținut că, emiterea ordinului cu privire la încetarea raportului de muncă în conformitate cu prevederile art.38 alin. (1) lit.c) din Legea nr. 288/2016 de către IGPF nu era în nici un fel condiționată de existența unei decizii irevocabile în litigiul în care se examinează cerințele de restabilire în funcție și achitare a drepturilor pecuniare pentru perioada absenței de la serviciu, din moment ce decizia emisă de Curtea de Apel Chișinău era deja executorie. Iar odată ce reclamantul la data de 25.04.2023, în momentul înaintării cererii cu privire la încetarea raportului de muncă era angajat în cadrul Inspectoratului, deținând funcția de șef adjunct al Direcției investigații speciale a Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, pârâtul era obligat să supună examinării revendicările formulate de către reclamant și să emită ordinul cu privire la încetarea raporturilor de muncă conform prevederilor indicate de reclamant ori actele anexate confirmă că perioada absenței forțate de la lucru (28.10.2021 - 25.04.2023) urmează a fi inclusă în vechimea în muncă, ce permite dreptul la pensie a reclamantului.

Revenind la speța în cauză, instanța subliniază că, potrivit art. 123 alin. (2) CPC, faptele stabilite printr-o hotărîre judecătorească irevocabilă într-o cauză civilă soluţionată anterior în instanţă de drept comun sau în instanţă specializată sînt obligatorii pentru instanţa care judecă cauza şi nu se cer a fi dovedite din nou şi nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte cauze civile la care participă aceleaşi persoane.

Prin acțiunea depusă, reclamantul a solicitat instanței de obliga pîrîtul să emită actul administrativ individual privind achitarea, cu titlu de prejudiciu moral, a sumei de 200 000 (două sute de mii) lei, pentru prejudiciul cauzat prin emiterea actelor administrative individuale ilegale enunțate supra.

Instanța precizează că, exercitarea dreptului la repararea prejudiciului moral cauzat prin activitatea administrativă ilegală a autorității publice, trebuie să întrunească următoarele condiții : - Admisibilitatea acestui tip de cerere este condiționată de recunoașterea ca nelegal a unui act administrativ adoptat în cadrul exercitării puterii publice (drept public), precum și ca o consecință a recunoașterii acțiunilor sau inacțiunilor un organ administrativ ca fiind ilegal; - Temeiul răspunderii patrimoniale a unui organ

administrativ îl constituie prezumția de vinovăție a autorității publice care a emis actul ilicit, sau refuzul nejustificat de a satisface o cerere privind un drept sau un interes legal; - Cererea este de competența instanței de contencios administrativ și se îndreaptă împotriva refuzului nejustificat al organului de administrare de a soluționa în procedura prealabilă cererea reclamantului privind despăgubirea prejudiciului moral cauzat. Condiții care la caz sunt întrunite.

Instanța remarcă că, cele mai frecvent menţionate modalităţi de exprimare a prejudiciului moral, după cum rezultă din jurisprudenţa CEDO, sunt : – durerea, suferinţa şi rănirile fizice şi psihice; – sentimentul de anxietate, stres şi nelinişte; – sentimentul de neputinţă; – sentimentul de frustrare, nedreptate şi umilinţă; – starea de frică şi incertitudine de lungă durată; – perturbarea vieţii; – diminuarea reputaţiei; – pierderea de oportunitate.

Sentimentul de anxietate, stres, nelinişte, perturbare a vieţii şi neputinţă se constată atunci când victima, aflându-se într-o stare permanentă de frică, disconfort şi retrăire, nu poate savura modul obişnuit de trai, simţindu-se, totodată, şi incapabilă de a se bucura în modul cuvenit de garanţiile prescrise de lege.

Sentimentul de frustrare, nedreptate şi umilinţă reprezintă o stare de dezamăgire şi neîncredere în raport cu valorile faţă de care este ataşată victima, inclusiv modurile de protecţie a acestora. Astfel, în cauza McFarlane v. Irlanda13, CEDO a acordat o satisfacţie echitabilă în valoare de 5.500 euro pentru prejudiciul cauzat prin inacţiunea şi pasivitatea autorităţilor de stat.

Starea de frică şi incertitudine de lungă durată persistă, atunci când victima nu se poate bucura de siguranţă şi nu poate conta pe aşteptările pe care ar fi fost îndreptăţită să conteze în situaţia în care încălcarea nu ar fi survenit. În acest sens, în cauza Kakamoukas şi alţii v. Grecia14, Curtea a acordat fiecărui reclamant câte 4000 euro pentru prejudiciul moral suferit, menţionând că „Cu cât mai mult sunt puse la mijloc interesele reclamantului în proces, cu atât mai mare este sentimentul de incertitudine şi disconfort suferit de către acesta”.

Diminuarea reputaţiei are loc atunci când părerea publică faţă de meritele victimei este considerabil redusă, diminuată.

Pierderea de oportunitate survine atunci când victima nu poate obţine un beneficiu ca urmare a încălcării, beneficiu care cu siguranţă ar fi fost obţinut în cazul în care încălcarea nu survenea.

Jurisprudenţa CEDO cunoaşte două moduri de reparare a prejudiciului moral: reparaţia în echivalent bănesc sau recunoaşterea încălcării ca satisfacţie echitabilă în sine.

Recunoaşterea încălcării se consideră a constitui o satisfacţie echitabilă în situaţia în care aceasta este suficientă pentru a aplana suferinţele morale ale victimei. Doar în cazul în care Curtea constată că încălcarea este atât de gravă, încât printr-o simplă recunoaştere situaţia morală a victimei nu se va revendica, aceasta oferă o reparaţie echitabilă în formă bănească.

Instanța consideră că, compensația acordată pentru prejudiciul moral cauzat nu trebuie deturnat de la scopul său legal, mai mult, această compensație nu trebuie să fie nici diminuată neîntemeiat și nici una exagerată, de altfel, limitele de demarcare sunt foarte sensibile. Deși evaluarea daunelor morale de către reclamant este subiectivă, criteriile care stau la baza cuantumului despăgubirilor trebuie să fie și obiective.

Respectiv, în aprecierea instanței în speță, doar recunoașterea dreptului încălcat nu poate constitui o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral cauzat lui Rostislav Sobieţki, în condițiile în care ultimul în mod indubitabil a suferit prejudicii morale de pe urma actelor administrative menționate supra, prejudicii cauzate de acte administrative individuale defavorabile ilegale, fapt constatat de instanța de judecată. În acest aspect devine incident principiului puterii lucrului judecat care semnifică că o acțiune nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată (bis de eadem re ne sit actio), iar hotărârea este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o alta hotărâre (res judicata pro veritate habetur).

Efectul de „lucru judecat” al unei hotărâri judecătorești are doua accepțiuni: Stricto sensu semnifică autoritatea de lucru judecat (bis de eadem), care face imposibilă judecarea unui nou litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri (exclusivitatea). Lato sensu semnifică puterea de lucru judecat (res judicata), care presupune că hotărârea beneficiază de o prezumție irefragabilă că exprimă adevărul și că nu trebuie contrazisă de o altă hotărâre (obligativitatea). Existența unei hotărâri judecătorești poate fi invocată în cadrul unui alt proces judiciar, cu autoritate de lucru judecat, atunci când se invocă exclusivitatea hotărârii judecătorești (art. 265 lit. b) din Codul de procedură civilă), sau cu putere de lucru judecat, când se invocă obligativitatea sa (art. 123 alin. (2) din Codul de procedură civilă), fără ca în cel de-al doilea proces să fie aceleași părți, să se discute același obiect, pe aceleași temeiuri. Pentru a se invoca obligativitatea unei hotărâri judecătorești irevocabile privind soluționarea unui litigiu nu este necesară existența triplei identități de părți, temei și obiect, ci este necesară doar probarea identității între problema soluționată irevocabil și problema dedusă judecății, instanța de judecată fiind ținută să pronunțe aceeași soluție, deoarece, în caz contrar s-ar ajunge la situația încălcării componentei res judicata.

La caz nu se poate face abstracție de la substanța actelor administrative care au afectat drepturile și interesele legitime ale reclamantului, acestea încălcând grav dreptul la muncă și viața privată a acestuia. Angajatorul, în persoana Inspectoratului General al Poliției de Frontieră a desconsiderat situația reclamantului, care per ansamblu justifică o compensație elocventă și adecvată.

Drept urmare, instanța atestă că, prin emiterea actelor administrative ilegale, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră i-a cauzat reclamantului Rostislav Sobieţki sentimente de anxietate, stres, neliniște, perturbare a vieţii, incertitudine de lungă durată. IGPF a poziționat reclamantul într-o situație frustrantă marcată de presiuni psihologice intense, iar potrivit testului unui observator dezinteresat și informat, situația în care a fost plasat reclamantul a durat în timp amplificând intensitatea suferințelor și disperarea de a miza pe legalitatea procedurii aplicate în privinţa sa, de altfel, statutul reclamantului și poziția socială la fel constituie un criteriu obiectiv de evaluare a impactului procedurilor aplicate în privința sa.

Ținând cont de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat reclamantului Rostislav Sobieţki, de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă acestuia, de statutul social, de restrângerea posibilităților de viață familială și socială decentă, având în vedere și particularitățile cazului dedus judecății, că onoarea, demnitatea și reputația profesională nu reprezintă valori abstracte, ci deziderate fundamentale ale unui stat de drept și a unei societăți democratice, iar atentarea ilegală de către organele statului la acest valori este inadmisibilă, și că toate în ansamblu urmează să fie succedate de o repunere echitabilă a persoanei în drepturile sale lezate, ținînd cont de gravitatea prejudiciului moral cauzat reclamantului instanța consideră necesar a dispune obligarea Inspectoratului General al Poliției de Frontieră de a emite actul administrativ individual favorabil cu privire la acordarea despăgubirii pentru prejudiciul moral cauzat lui Rostislav Sobieţki în sumă de 30 000 lei, sumă pe care instanța o consideră o compensare echitabilă a suferințelor morale cauzate ultimului. Iar excedentul solicitat prin acțiune urmând a fi respins.

Suplimentar, în corespundere cu art. 36 alin. (2) din Codul administrativ, instanţele de judecată competente aplică principiul supremaţiei dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenţei Curţii Europene pentru Drepturile Omului.

Scopul satisfacţiei echitabile acordate de CtEDO este de a repara prejudiciul cauzat reclamantului ca urmare a evenimentelor contrare CEDO (Scozzari şi Giunta c. Italiei, 13 iulie 2000, para. 248-250). Atunci când acordă satisfacţia echitabilă, CtEDO aplică regula restitutio in integrum.

La acordarea satisfacţiei echitabile, scopul Curţii Europene a Drepturilor Omului (în continuare – Curtea Europeană; CEDO) nu este unul punitiv, ci mai curând unul reparatoriu şi preventiv. Finalitatea constatării şi determinării prejudiciului moral rezidă în acordarea unei satisfacţii echitabile menite să atenueze suferinţele victimei. În acest sens, Curtea Europeană nu urmăreşte pedepsirea statului în culpă pentru încălcările Convenţiei Europene a Drepturilor Omului (în continuare – Convenţia Europeană) şi a Protocoalelor acesteia, ci încearcă, în primul rând, să repună victima pe poziţia în care aceasta se afla anterior săvârşirii încălcării. Mai mult ca atât, concluziile şi indicaţiile expuse în hotărârile Curţii urmăresc prevenirea unor încălcări similare pe viitor.

***În privința cheltuielilor de judecată, instanța de judecată reține următoarele.***

Conform art. 195 Cod Administrativ, Procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu art. 82 CPC, Cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

În conformitate cu art. 83 CPC, (1) Taxa de stat este o sumă de bani care se percepe, în temeiul legii, de către instanţa judecătorească în beneficiul statului de la persoanele în ale căror interese se exercită actele procedurale de judecare a cauzei civile sau cărora li se eliberează copii de pe documente din dosar.

Conform pct. 1.15. Pentru cerinţele referitoare la încasarea prejudiciului moral şi material formulate în cauzele de contencios administrativ conform pct.1.1 din Anexa nr.1 a Legii taxei de stat nr. 213 din 31.07.2023

Prin urmare, în conformitate cu principiul repartizării cheltuielilor de judecată, taxa de stat achitată de reclamant la momentul înaintării acțiunii în instanța de judecată (f.d.48), urmează a fi încasată proporțional părții admise a acțiunii. Astfel, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost admisă doar parțial, instanța consideră întemeiată compensarea taxei de stat în raport cu partea pretențiilor admise și anume suma de 1 650 (o mie șase sute cincizeci) lei, aceasta constituind cheltuieli de judecată ce urmează a fi suportate de partea care a pierdut procesul în limita soluției pronunțate asupra fondului cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit. b) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

***h o t ă r ă ş t e :***

Acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către Rostislav Sobieţki împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, persoană terță Ministerul Afacerilor Interne, cu privire la anularea actului administrativ, obligarea emiterii actului administrativ favorabil, și încasarea cheltuielilor de judecată, ***se admite parțial***.

Se anulează decizia Inspectoratului General al Poliției de Frontieră exprimată prin răspunsul nr.35/18-1-3664 din 22.04.2025, precum și decizia exprimată prin răspunsul nr.35/18-1-4253 din 12.05.2025, adoptată în procedura prealabilă.

Se obligă Inspectoratul General al Poliției de Frontieră de a emite actul administrativ individual favorabil cu privire la acordarea despăgubirii pentru prejudiciul moral cauzat lui Rostislav Sobieţki în sumă de 30 000 (treizeci mii) lei.

Se încasează din contul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră în beneficiul lui Rostislav Sobieţki suma de 1 650 (o mie șase sute cincizeci) lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

***În rest, cererea de chemare în judecată se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru